

μητρ.: 'Ο βλάμης τῆς δεῖνα. *Ημουν ἀπόψε μὲ τὴ βλάμισσα. Λεξ. Πρω. Συνών. ἀγαπητικὸς 2, ἐρωμένος, φίλος. γ) Εἰρωνικῶς ὁ προσποιούμενος τὸν γενναῖον καὶ διὰ τοῦτο φίλερις σύνηθ. Συνών. παλληκαρᾶς.

3) *Εκαστος τῶν στενῶν φίλων τοῦ γαμβροῦ οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου περιποιοῦνται τοὺς προσκεκλημένους *Ηπ. Θεσσ. — ΑΚαρκαβίτσ. Παλ. ἀγὰπ. 96.: Οἱ βλαμᾶδες τοῦ γαμβροῦ εἶχαν ὅλη τὴν κυβέρνησις τῆς τάβλας ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. Συνών. μπράτιμος. Πβ. ἀδεροποιοιτὸς 4ε. 4) Παράνυμφος *Ηπ. (Ζαγόρ.) — ΚΚρυστάλλ. *Εργα 1,212 — Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Λεξιὰ ζερβιά παίζουν νουντὸς καὶ βλάμης τ' ἀλογά τους ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀδεροποιοιτὸς 4, μπράτιμος, παραγαμπρός.

*Η λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. Τσακων. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Στοῦ Βλάμη τῇ Λάκκα Πελοπν. (Στρέζ.) *Στὴ Σπηλαιὰ τοῦ Βλάμη Ἀρκαδ.

βλάμικα ἐπίρρ. σύνηθ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βλάμικος.

Κατὰ τρόπον ἴδιον τοῦ βλάμη (σημ. 2γ): Μιλᾷει-ντύνεται-περπατάει βλάμικα.

βλάμικος ἐπίθ. σύνηθ.

*Εκ τοῦ οὐσ. βλάμης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

*Ο ἀρμόζων εἰς βλάμην (σημ. 2γ): Οἱ τρόποι του εἶναι βλάμικοι. *Εχει βλάμικη περπατησιὰ-βλάμικο φέρεσιμο κττ.

βλάμμα τό, Τσακων. — Λεξ. Περίδ. βλάμμαν Κύπρ. Τὸ μεταγν. οὐσ. βλάμμα. Τὸ βλάμμαν καὶ μεσν. Βλάβη 1, ὁ ἴδ.

βλαμμιάρις ἐπίθ. Τήν.

*Εκ τοῦ οὐσ. βλάμμα καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

*Εκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία ἐβλάβη, φιλάσθηνος. Συνών. ζωντάνης, μαραζιάρης.

βλαμμὸς ὁ, Νάξ. (*Απύρανθ.) Σάμ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

*Εκ τοῦ ρ. βλάφτω.

Βλάβη 1, ὁ ἴδ., ἐνθ' ἄν.: Μὴ κακό σου καὶ βλαμμό σου κ' εἶναι ἄλλοι πλὸς καλοὶ ἀπὸ σένα (μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου κτλ.) Σάμ.

βλάσα ἡ, Κέρκ.

*Η λ. πιθανῶς σχετίζεται ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ βλασερός.

Μαλακὸς καὶ τρυφερὸς ἄρτος.

βλασεράδα ἡ, ἀμάρτ. βλαρουσάδα Εὐβ. (Κουρ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βλασερός καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Νωπά καὶ τρυφερά χόρτα: Πά' νὰ φέρωμε λιγάκι βλαρουσάδα πὸ τὸν τοῖχο.

βλασεραίνω Κέρκ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βλασερός.

Καθίσταμαι μαλακὸς καὶ τρυφερός, ἐπὶ ἄρτου.

βλασέρεμμα τό, Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ ρ. βλασερεύω.

Μαλάκωμα διὰ ὑγράνσεως, ἐπὶ ἄρτου: Βλασέρεμμα θένε τὰ ψωμιά.

βλασερεύω Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βλασερός.

Καθιστῶ τι μαλακὸν διαβρέχων αὐτό, ἐπὶ ἄρτου: Βλασερέμενο ψωμί.

βλασερός ἐπίθ. βλασερός Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κωνπλ. — Λεξ. Βλαστ. 278 βλασερός πολλαχ. βλασαρός Εὐβ.

(Κουρ. Κύμ.) Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀβλασερός Θήρ. βλασερός Σίκιν. βασερέ Τσακων.

*Εκ τοῦ οὐσ. *βλάσι < βράσι καὶ τῆς καταλ. -ερός διὰ τῆς τροπῆς τοῦ πρώτου ἐκ τῶν δύο ρ εἰς λ κατ' ἀνομοίωσιν. Ἰδ. ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 90 καὶ 211.

1) *Ο βράζων εὐκόλως, ἐπὶ ὁσπρίων Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) — Λεξ. Δημητρ.: Κουκκιά βρασερά Αὐλωνάρ. Συνών. βραστερός, εὐκολόβραστος, καλόβραστος, καλόψανος. 2) *Ο ἄρτι ψηθείς, ὁ θερμὸς ἐτι Ἀνδρ. Εὐβ.

(Κάρυστ. Κουρ.) Κέρκ. Κίμωλ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύνθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Κεραμωτ. Σαγκρ. Φιλότ.) Πάρ. Σέριφ. Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. 278: Βλασερὴ κουλούρα Κύνθ. Σίφν. Ψωμί βλασερό Ἀνδρ. Γαλανᾶδ. Κάρυστ. Κουρ. Σίφν. Συνών. βραστερός, ζεστός. β) Πρόσφατος, ἀπαλός, ἐπὶ ἄρτου, τυροῦ κττ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.) *Ηπ. Θήρ. Κύνθ. Λευκ. Μήλ. Πάρ. Πελοπν. (Βυτίν. Τρίπ.) Σίκιν. Συνών. φρέσκος, ἀντίθ. μπαγιατικός, ξερός. γ) Μεταφ. προσήνης, εὐπροσήγορος Κωνπλ. Ἀντίθ. κρύος, ψυχρός.

3) Ὑδαρής, οὐχὶ σφικτός, ἰδίως ἐπὶ τυροῦ, μυζήθρας κττ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) : Μυζήθρα βλασερὴ Κάμπος Λακων. Βλασερό τυρὶ Κάρυστ. Μπλάστρι βλασερό Κεφαλλ. Συνών. νεροῦλός, ἀντίθ. σκληρός, σφιχτός. 4) Σαρκώδης, ἐπὶ καρπῶν Κρήτ.: Ἐλαιὲς βλασερές. 5) *Ο πλήρης ζωῆς καὶ ὑγείας Κύνθ.: Βλασερὴ βλασερὴ ἐσηκώθη ἡ λεχὼ ἀπὸ τὸ κρεββάτι Κύνθ. Συνών. φρέσκος. β) Ζωογόνο Κρήτ. (Σητ.): Βλασερός χυλός. 6) Δροσερός Τσακων.: Ἀ χέρα ντι ἐνι βασερά (τὸ χέρι σου εἶναι δροσερό).

*Η λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Νάξ. (Κεραμωτ. Φιλότ.)

βλάσι τό, Θεσσ.

*Εκ τοῦ οὐσ. βλάσα.

Τρυφερά κορυφή, ἀκρέμων τῆς ἀμπέλου.

βλασιὰ ἡ, Κεφαλλ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐσ. βλάσα καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Βόλος ἀπὸ κηρίον: Τὰ παιδιὰ παίζουν τοῖς βλασιές.

βλασιάζω ἀμάρτ. βλασιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. βλάσιος.

Φθισιῶ, ἐπὶ ζώων.

βλασιάριος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλασιάρ'κους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. βλάσιος καὶ τῆς καταλ. -άριος.

*Ο φθισιῶν, ἐπὶ ζώων: Βλασιάρ'κον γίδ' - τραγί.

βλάσιασμα τό, ἀμάρτ. βλασασμαν Κύπρ.

*Εκ τοῦ ρ. βλασιάζω.

*Ο ἱκτερος τῶν μεταξοσκωλήκων. Συνών. ἀμολόγητο (ἴδ. ἀμολόγητος 12).

βλάσιος ὁ, ἀμάρτ. βλάσιους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Αγνώστου ἐτύμου.

Φθίσις τῶν ζώων.

βλαστάκι τό, Κρήτ.

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. βλαστός διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βλαστός ἐδωδίου χόρτου καὶ μάλιστα τῆς βρούβας. Πβ. βλασταράκι, βλαστάρι.

βλαστάνω λόγ. σύνηθ. βλαστάν-νω Κύπρ. βλαστένω ΓΨυχάρ. Ταξίδι' 164 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. βλαστάνω. Τὸ βλαστένω καὶ παρὰ Σομ. Φύομαι, φυτρώνω σύνηθ.: Βλαστάνει χόρτο 'ς τὸν κῆπο. Βλαστάνουν τ' ἀμπέλιμα σύνηθ. Σὰν τὰ φύλλα ποῦ πέφτουνε

